

«Η πίστη στην ποίηση»: Μια συζήτηση στο «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει»

/ [Ενορίες](#)

Στο «Ενοριακό Αρχονταρίκι» του [Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς](#) και στο πλαίσιο του προγράμματος [«ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...»](#), την Παρασκευή 8 Νοεμβρίου 2024, ο Συγγραφέας κ. Στέφανος Μίλεσης, Πρόεδρος της Φιλολογικής Στέγης Πειραιώς, φιλοξένησε τον Ποιητή κ. Βασίλη Παππά, Συγγραφέα - Θεατρολόγο, σε μια συζήτηση με θέμα «Η πίστη στην [ποίηση](#)».

Η πίστη και η ποίηση είναι δύο στοιχεία που δεν υπάρχουν σε όλους τους ανθρώπους κι έτσι είναι δύσκολο να βρεθούν μεταξύ τους, παρ' ότι στην Εκκλησία υπάρχουν και αποτελούν την σπονδυλική της στήλη. Διαβάζοντας κανείς τα χιλιάδες ποιήματα του κ. Παππά, βλέπει ότι σε κάθε στίχο και στροφή, αγγίζονται

θέματα πίστεως.

Παρακολουθήστε τη συζήτηση:

Ο ίδιος κατάγεται από τη Β. Ήπειρο και παρά το ότι μεγάλωσε τα χρόνια του αθεϊστικού καθεστώτος, όπως τόνισε χαρακτηριστικά, γκρεμίστηκαν οι Εκκλησίες και τα καμπαναριά, αλλά δεν γκρεμίστηκε η πίστη που οι άνθρωποι κουβαλούσαν και κουβαλούν μέχρι σήμερα και που δεν μπόρεσε κανείς να την ξεριζώσει.

Γαλουχημένος με τη πίστη των γονέων του, ξεκίνησε να γράφει από τα μαθητικά του χρόνια, αναγνωρίζοντας ότι η δύναμη της πίστης του έδωσε τη δυνατότητα να προχωρήσει ακόμη περισσότερο, περιγράφοντας κομβικά περιστατικά από την οικογενειακή του ζωή και φθάνοντας μέχρι σήμερα.

Οι ποιητές είναι σαν πυγολαμπίδες, είπε ο κ. Παππάς, καίγονται για να φωτίσουν το δρόμο άλλων. Τα πάντα γύρω μας είναι ποίηση και αυτό του έδωσε τη δύναμη, γι' αυτό και σε κάθε ποίημα θα έχει ένα σταυρό, ένα καμπαναριό, ένα κεράκι που ανάβει, θα έχει έναν κόσμο διαφορετικό.

Η ποίηση που λασπολογεί κατά της Εκκλησίας και της πίστης είναι κάτι που τον έχει τραυματίσει και μέχρι σήμερα δεν μπορεί να το ξεπεράσει. Και όσοι γράφουν έτσι νομίζουν ότι θα ανεβούν στην κοινωνία και φαντάζονται ότι έτσι θα γίνουν αρεστοί στους κύκλους στους οποίους απευθύνονται.

Η ποίηση είναι δημιουργία κι αν δεν πιστεύει κάποιος στον Δημιουργό, τι ακριβώς θα δημιουργήσει, αναρωτήθηκαν οι δύο συνομιλητές. Θα δημιουργήσει νεκρούς στίχους, άψυχους, που δεν απευθύνονται σε κανέναν ή απευθύνονται σε απελπισμένους ανθρώπους για να τους κάνουν ακόμα πιο ρηχούς και πιο απελπισμένους. Ο ποιητής όμως πρέπει να εμπνέει, να είναι φωτεινός, να δίνει δύναμη στην ψυχή.

